

Thinget. Maaſte man da ogsaa andetſteds igjen kan komme til andre Anſkuelfer, hvorved der kan komme en lille Dæmper frem, og hvorved man kan komme ind i de ſamme rolige, milde og imødekommande Forhold, ſom fandt Sted i den omtalte Kommiſſion; ſaa vilde Betænkeliighederne igjen forsvinde for mit Bedkommende, og jeg antager ogsaa for det ærede Things Bedkommende. Men dernæſt ſagde det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds, at det var merkværdigt, at jeg vilde tage endnu Mere fra Sorø Akademi, da det jo var ſaa haardt beſtafet med andre Ting. Jeg vil anmode det ærede Medlem, om han ikke en Gang til vil læſe det, ſom jeg har ſkrevet, thi deri ſtaar netop udtrykkelig antydet, at der maatte gives Løttelſer for Sorø Akademi, for at dets Balance kunde vedblive at beſtaa, hvis man gif ind paa at tage Noget fra det, og det var da ligefrem ſagt min Mening, at de 90,000 og nogle Hundrede Kr., ſom anvendes til Seminarierne, ſaa overordentlig let vilde kunne gaa over paa den almindelige Statskaſſes Budget. Det har derfor glædet mig, at vi to, det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds og jeg, ere — ſjændt, ſom det vil ſes, med en Del Beſvær — komne til det ſelvfamne Reſultat. Jeg har ganſke viſt ikke nævnt dette der, men det behøvedes jo heller ikke, thi vi ſkulle jo nu til at forhandle det almindelige Budget, thi naar en Mand ſtaar ganſke alene med et Forſlag, ſaaledes ſom jeg gjorde der, ſaa er det ikke ſaa friſtende at give fig til meget nøiagtigt at udvilde det videre; dette kan jo altid ſke, og naar det var kommet til Stykket, ſaa ſkulde jeg nok være ved Haanden med at antyde det Jorpnødne. Det er imidlertid aldrig faldet mig ind, at man ſkulde forrykke Sorø Akademis Balance. Dertimod. Jeg mener endog, at der vilde komme en Løttelſe paa et andet Punkt, ſom gjorde, at der vilde komme et bedre Reſultat; thi jeg vilde kun tage 70,000 Kr. bort fra det aarlig, men lade det beholde 90,000 Kr., og det var jo meget gunſtigt for Sorø Akademi. Men Grunden, hvorfor jeg har opſtillet dette, har jeg udtalt i denne Kommittebetænkning, og jeg vilde anſe det for et Misbrug af Thingets Tid, om jeg nu vilde give mig til videre at udvilde dette. Alſaa, jeg haaber, at de to ærede Talere efter den Oplyſning, jeg nu har givet, ville indrømme, at jeg ſtaar paa ſamme Standpunkt nu ſom i Kommiſſionen, og det ſkulde være mig kjær, hvis dette naaedes, thi ſaa er Henſigten med mine Udtalelſer naaet.

Bille: Selſt havde jeg undladt at tage Del i denne Debat, efterat jeg har haft Leilighed til paa anden Maade at beſtjæftige mig med Spørgsmaalet. Da den ærede Kirke- og Underviſningsminiſter beſluttede Reſættelſen af en Kommiſſion om Univerſitetets finantielle Liſtand og til mig rettede en Anmodning om at deltage i denne Kommiſſions Arbejde, var jeg ganſke

viſt for mit Bedkommende fuldkommen villig til at efterkomme denne Begjering, idet Sagen i ſig ſelv forekom mig at have ſaa ſtor Interesſe, at det maatte være Pligt for Enhver, der omfatter Univerſitetet og dets Opgave med den Nærſighed ſom jeg, at yde ethvert Bidrag, han kan, til Gjennemførelſe af en Foranſtaltning, ſom i mange Aar har været anſet for ønskelig. Men paa den anden Side udtalte jeg ogsaa overfor Miniſteren, at jeg maatte anſe det for særdeles henſigtsmæssigt, hvis Kommiſſionen blev ſammenſat, at den da kom til at repræſentere de forſkjellige Anſkuelfer, ſom grupper ſig her i Thinget, og ſom det vilde være nødvendigt i en vis Fylgdighed at ſaae medinddragne under det Arbejde, der ſkulde gøres, hvis man ikke vilde udfætte ſig for, at ſelv det omhyggeligſt forberedte Lovforſlag pludſelig ſtødte paa Hindringer, ſom tilintetgjorde dets Tilværelſe. Jeg har Grund til at tro, at den ærede Miniſter har gjort Forſøg i denne Retning; men hvad enten det er ſket eller ikke, ſaa viſer jo Reſultatet, at det repræſentative Udtryk, ſom Folkethinget har fundet i Univerſitetskommiſſionen, har været det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ſte Valgkreds (Winther) — og mig. Jeg ſkal villig erkjende, at deri ere ikke de forſkjellige Anſkuelfer, ſom ellers ſamle Partiernes her i Folkethinget, tilſtrækkelig repræſenterede. Den ærede Miniſter, der dog hidtil har kunnet gaa ſaa nogenlunde paa to Ben, er, efter de gjentagne Udtalelſer af min ærede Kollega fra Kommiſſionen (Winther), endog bleven reduceret til at gaa paa eet Ben, og dette ene Ben bliver da mig; thi naar det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ſte Valgkreds, idet han benytter den Ret, han har forbeholdt ſig, baade mundtlig i Kommiſſionen og ſkriftlig i Betænkningen, nu erklærer, at han ikke vil vide af noget Lovforſlag, end ikke af ſine egne to, at ſige, men kun af en Votering paa Finantsloven, ſaa befinder han ſig jo uregtelig paa et Standpunkt, ſom er væſentlig forſkjelligt fra det, paa hvilket den ærede Miniſter har ſtaaet, da han indbragte ſit Lovforſlag i det andet Thing. Imidlertid, jeg ſkal ikke angribe min ærede Kollega fra Kommiſſionen for de Udtalelſer, han nu har gjort. Lang Erfaring har lært mig, at man ikke altid ſkal slutte fra det ærede Medlems Udtalelſer til hans Afſtemning, og at hans Begrundelſe ſtundom ſtaar i et noget parabolift Forhold til den endelige Konklusion. Jeg intereſerer mig derfor mindre for det ærede Medlems Præmiſer end for hans Afſtemning, og jeg hengiver mig endnu til det glade Haab, at der inden Sæſſionens Ende maa ſke et eller andet Uventet, ſom atter kan bringe det ærede Medlem til at anſe det for ønskeligt, at vi ſaae en ſærlig Lov om dette Forhold, og at vi paa den Dag, ſom alſaa afgjør dets Skjæbne, paany maa befinde os paa ſamme Side. I Haabet om, at dette maa være Tilfældet, ſkal jeg for mit Bedkommende afholde mig fra ethvert